

Bruksela, 31 lipca 2025 r.
(OR. en)

11314/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0243 (NLE)

COPEN 201
DROIPEN 78
JAI 1041
ENV 705
RELEX 1010

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	29 lipca 2025 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2025) 433 final
Dotyczy:	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, konwencji Rady Europy o ochronie środowiska poprzez prawo karne

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 433 final.

Załącznik: COM(2025) 433 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.7.2025 r.
COM(2025) 433 final

2025/0243 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, konwencji Rady Europy o ochronie
środowiska poprzez prawo karne**

UZASADNIENIE

Niniejszy wniosek dotyczy podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o ochronie środowiska poprzez prawo karne (zwanej dalej „konwencją”).

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Przestępstwa przeciwko środowisku powodują znaczne szkody dla środowiska, zdrowia ludzkiego i gospodarek oraz stają się coraz większym problemem w UE i na całym świecie. Przestępczość przeciwko środowisku jest czwartym pod względem skali występowania rodzajem zorganizowanej działalności przestępczej na świecie – po nielegalnym obrocie środkami odurzającymi, handlu ludźmi i podrabianiu produktów. Nasila się w tempie od 5 do 7 % rocznie⁽¹⁾. Przestępstwa takie jak nielegalne wylesianie, zanieczyszczanie wody, powietrza i gleby, handel substancjami zubożającymi warstwę ozonową czy kłusownictwo w znacznym stopniu szkodzą różnorodności biologicznej i zdrowiu ludzi, prowadząc do niszczenia całych ekosystemów. Globalny wpływ szkód i degradacji wynikających z tych przestępstw, popełnianych często w kontekście przestępczości zorganizowanej na skalę ponadnarodową, wymaga zdecydowanych działań, silnej współpracy międzynarodowej opartej na wspólnym rozumieniu kategorii przestępstw przeciwko środowisku, sankcji oraz współpracy transgranicznej.

W ciągu ostatnich dziesięcioleci UE stopniowo pogłębiała starania prowadzące do wprowadzenia regulacji odnoszących się do zachowań szkodliwych dla środowiska. Obecnie znaczna liczba instrumentów ustawodawczych UE, głównie dyrektyw, określa odpowiednie normy i ograniczenia dla różnych sektorów związanych ze środowiskiem oraz wynikające z tego obowiązki podmiotów odpowiedzialnych. Aby jeszcze bardziej wzmocnić ochronę środowiska i skuteczniej zwalczać przestępstwa przeciwko środowisku, UE przyjęła dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1203 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne i zastępującą dyrektywy 2008/99/WE i 2009/123/WE (zwaną dalej „dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku”). Dyrektywa w sprawie przestępstw przeciwko środowisku ustanawia wspólne minimalne zasady dotyczące określania przestępstw i sankcji karnych w celu skuteczniejszej ochrony środowiska, a także odnoszące się do środków zapobiegania przestępstwom przeciwko środowisku i ich zwalczania oraz skutecznego egzekwowania unijnego prawa ochrony środowiska. Dyrektywa weszła w życie z dniem 20 maja 2024 r. i zobowiązuje państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków transpozycji do dnia 20 maja 2026 r.

Również Rada Europy, instytucja, która przyjęła pierwszy międzynarodowy instrument zwalczania przestępstw przeciwko środowisku tj. Konwencję o ochronie środowiska poprzez prawo karne z 1998 r.⁽²⁾ (zwaną dalej „konwencją z 1998 r.”), uznaje potrzebę wzmocnienia międzynarodowego podejścia do zwalczania tych przestępstw.

Konwencja z 1998 r. nigdy jednak nie weszła w życie, ponieważ nie osiągnięto niezbędnej minimalnej liczby ratyfikacji ani przystąpień.

W związku z tym Komitet Sterujący Rady Europy ds. nadzorowania i koordynacji działań w dziedzinie zapobiegania przestępczości i jej kontroli – Europejski Komitet Problematyki Przestępczości („CDPC”) – powołał grupę roboczą ekspertów ds. ochrony środowiska

⁽¹⁾ UNEP Rapid Response Assessment [Ocena szybkiego reagowania UNEP-INTERPOL]: The Rise of Environmental Crime [Wzrost skali przestępstw przeciwko środowisku], czerwiec 2016 r.

⁽²⁾ Konwencja o ochronie środowiska poprzez prawo karne, ETS nr 172, przyjęta w dniu 4 listopada 1998 r.

poprzez prawo karne („CDPC-EC”), której zadaniem było rozważenie – za pośrednictwem studium wykonalności⁽³⁾ – możliwych dalszych działań oraz przeanalizowanie, czy opracowanie nowej konwencji zastępującej istniejącą konwencję z 1998 r. jest wykonalne i właściwe. W czerwcu 2022 r. CDPC-EC zdecydowała, że sporządzenie nowej konwencji jest wykonalne i właściwe.

W dniu 23 listopada 2022 r. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął zakres uprawnień nowego komitetu ekspertów ds. ochrony środowiska poprzez prawo karne („PC-ENV”)⁽⁴⁾. PC-ENV utworzono w celu opracowania nowej konwencji o ochronie środowiska poprzez prawo karne; komitetowi powierzono wykonanie tego zadania z upoważnienia Komitetu Ministrów i CDPC.

Unia negocjowała konwencję na podstawie zawartej w art. 216 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) czwartej możliwej opcji, zgodnie z którą Unia może negocjować i zawrzeć umowę międzynarodową, jeżeli umowa ta „[...] może mieć wpływ na wspólne zasady lub zmienić ich zakres”.

Komisja Europejska reprezentowała Unię w negocjacjach dotyczących konwencji zgodnie z art. 218 ust. 3 i 4 TFUE, stosownie do decyzji Rady upoważniającej Komisję Europejską do udziału w negocjacjach⁽⁵⁾.

Unia aktywnie uczestniczyła w negocjacjach i dążyła do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie zgodności konwencji z prawem Unii, spójności z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, a także jakości i wartości dodanej konwencji na poziomie międzynarodowym.

Po kilku rundach negocjacyjnych⁽⁶⁾ PC-ENV uzgodnił tekst nowej konwencji na swoim czwartym posiedzeniu, które odbyło się w dniach 4–7 czerwca 2024 r.

Komitet Ministrów Rady Europy przyjął konwencję w dniu [...] r. i otworzył ją do podpisu w dniu [...] r. w [...].

Celem niniejszego wniosku jest rozpoczęcie procesu podpisania przez Unię konwencji z zamiarem jej późniejszego zawarcia, poprzez zaproponowanie Radzie przyjęcia decyzji upoważniającej Unię do podpisania konwencji zgodnie z art. 218 ust. 5 TFUE.

Konwencja jest w pełni zgodna z prawem Unii w ujęciu ogólnym, a w szczególności z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, i będzie promować kluczowe koncepcje wynikające z unijnego podejścia do przestępstw przeciwko środowisku na całym świecie – wśród innych członków Rady Europy i kluczowych partnerów międzynarodowych, którzy mogą stać się stronami konwencji.

• Treść konwencji

Celem konwencji jest skuteczne zapobieganie przestępstwom przeciwko środowisku i ich zwalczanie, propagowanie i wzmacnianie współpracy krajowej i międzynarodowej oraz ustanowienie minimalnych zasad stanowiących wytyczne dla państw w ich ustawodawstwie krajowym.

⁽³⁾ Studium wykonalności dotyczące ochrony środowiska poprzez prawo karne, CDPC(2021)9-Fin.

⁽⁴⁾ Europejski Komitet Problematyki Przestępczości (CDPC) – zakres uprawnień komitetu ekspertów ds. ochrony środowiska poprzez prawo karne (PC-ENV), CM(2022)148-add2final.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/2170 z dnia 28 września 2023 r. w sprawie upoważnienia Komisji Europejskiej do udziału w imieniu Unii Europejskiej w negocjacjach dotyczących konwencji Rady Europy zastępującej Konwencję o ochronie środowiska poprzez prawo karne z 1998 r. (ETS nr 172).

⁽⁶⁾ Rundy negocjacyjne miały miejsce w dniach 16–18 października 2023 r., 27–29 lutego 2024 r. i 4–7 czerwca 2024 r.

Konwencja ma zastosowanie do zapobiegania przestępstwom, wykrywania ich, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych, ścigania ich i nakładania za nie sankcji oraz definiuje terminy „bezprawny”, „woda”, „ekosystem” i „odpady”. Definicje te są w pełni zgodne z odpowiednimi definicjami i pojęciami w prawie UE.

Konwencja zobowiązuje strony do podjęcia niezbędnych środków w celu przyjęcia postanowień konwencji. Obejmuje to środki mające na celu uznanie czynów bezprawnych ujętych w konwencji za przestępstwo w prawie krajowym oraz ustanowienie odpowiednich sankcji, a także środki zapewniające skuteczną walkę z przestępstwami przeciwko środowisku, w tym w zakresie zasobów, szkoleń, współpracy i podejścia strategicznego.

Istotny rozdział dotyczący prawa karnego odnosi się do bezprawnych działań i przestępstw umyślnych związanych z zanieczyszczeniem, wprowadzaniem do obrotu produktów naruszających wymogi dotyczące ochrony środowiska, przestępstw związanych z substancjami chemicznymi, materiałami lub substancjami promieniotwórczymi, rtęcią, substancjami zubożającymi warstwę ozonową i fluorowanymi gazami cieplarnianymi, przestępstw związanych z odpadami, instalacjami lub statkami, a także bezprawnym poborem wód powierzchniowych lub podziemnych, handlem bezprawnie pozyskanym drewnem, bezprawnym wydobywaniem kopalin oraz zabijaniem, niszczeniem, pozyskiwaniem i posiadaniem chronionej dzikiej fauny lub flory, handlem chronioną dziką fauną lub florą, bezprawnym pogarszaniem stanu siedlisk na terenie chronionym oraz przestępstw związanych z inwazyjnymi gatunkami obcymi.

Konwencja przewiduje również uznanie każdego z przestępstw objętych konwencją za szczególnie poważne przestępstwo, jeżeli zostało ono popełnione umyślnie i doprowadziło do szczególnie poważnej szkody lub zniszczenia.

Oddzielna sekcja dotycząca ogólnych przepisów prawa karnego zawiera postanowienia dotyczące podlegania do popełnienia przestępstw, pomocnictwa w ich popełnieniu i usiłowania ich popełnienia, jurysdykcji, odpowiedzialności osób prawnych, sankcji i środków, okoliczności obciążających oraz uwzględniania wcześniejszych wyroków wydanych przez inną stronę. Sankcje wobec osób fizycznych powinny obejmować karę pozbawienia wolności i mogą także obejmować sankcje pieniężne. Sankcje wobec osób prawnych powinny obejmować sankcje pieniężne o charakterze karnym lub pozakarnym i mogą obejmować inne środki, takie jak zakaz prowadzenia działalności handlowej, pozbawienie prawa do świadczeń publicznych lub pomocy publicznej lub dostępu do finansowania publicznego oraz objęcie nadzorem sądowym. Strony powinny również umożliwić zabezpieczenie, zajęcie i konfiskatę narzędzi służących do popełnienia przestępstw i korzyści pochodzących z przestępstw określonych zgodnie z konwencją.

Postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstw i ich ściganie nie powinno być uzależnione od złożenia skargi. Osoby mające wystarczający interes lub podnoszące naruszenie prawa oraz organizacje pozarządowe promujące ochronę środowiska powinny mieć prawo do udziału w postępowaniu karnym w zakresie, w jakim prawa takie istnieją na terytorium strony w postępowaniach dotyczących innych przestępstw.

Konwencja zobowiązuje swoje strony do współpracy i wzajemnej koordynacji działań zgodnie z jej postanowieniami oraz poprzez stosowanie odpowiednich międzynarodowych i regionalnych instrumentów współpracy w sprawach karnych. Umożliwia również wymianę informacji między stronami, z zastrzeżeniem przestrzegania przepisów o ochronie danych.

Ponadto konwencja przewiduje środki ochrony ofiar i świadków lub osób zgłaszających przestępstwa bądź też w inny sposób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości.

Utworzony zostanie Komitet Stron składający się z przedstawicieli stron, który poprzez specjalny mechanizm będzie monitorował wdrażanie konwencji i ułatwiał gromadzenie, analizę i wymianę informacji, doświadczeń i dobrych praktyk między stronami.

Konwencja stanowi również dla jej stron podstawę do skorzystania z pewnych zastrzeżeń, w tym z możliwości określenia przez organizacje integracji regionalnej zakresu niektórych użytych w konwencji pojęć w oparciu o ich zharmonizowane prawo.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Konwencja została wynegocjowana z uwzględnieniem kompleksowych wytycznych negocjacyjnych przyjętych przez Radę w dniu 28 września 2023 r. wraz z upoważnieniem do prowadzenia negocjacji.

Konwencja jest w pełni zgodna z celem Unii, jakim jest wysoki poziom ochrony i poprawa jakości środowiska w myśl art. 3 ust. 3 TUE i art. 191 TFUE.

Konwencja ściśle odzwierciedla zakres, strukturę i treść dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, obejmując swoim zakresem kwestie wchodzące w zakres kompetencji Unii określonych w Traktatach.

Zawarte w konwencji definicje prawne i terminologia są zgodne z odpowiednimi definicjami prawnymi i pojęciami w prawie UE, na przykład z definicją „ekosystemu” zawartą w art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku oraz w art. 3 lit. c) konwencji. Kategorie przestępstw określone w konwencji odpowiadają przestępstwom określonym w dyrektywie w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, a także przepisom dotyczącym osób odpowiedzialnych i sankcji, praw proceduralnych i współpracy, środków zapobiegawczych i udziału społeczeństwa obywatelskiego.

Przestępstwa przeciwko środowisku, o których mowa w konwencji, oraz ich zakres są jasno określone i zgodne z prawem UE, w szczególności z wykazem przestępstw zawartym w art. 3 ust. 2 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Wykaz przestępstw objętych konwencją dotyczy czynów umyślnych i bezprawnych i jest w pełni zgodny z przestępstwami określonymi w dyrektywie w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. W tekście uzgodnionym na szczepku ekspertów nie uwzględniono przestępstwa „bezprawnych połowów” przewidzianego w pierwotnym projekcie Rady Europy, z powodu braku porozumienia między stronami. Nie osiągnięto również porozumienia w sprawie zawartej w pierwotnym projekcie Rady Europy propozycji zakresu i definicji przestępstwa „bezprawnego wydobycia minerałów i metali i handlu nimi”. Odpowiedni przepis przeredagowano i obecnie obejmuje on jedynie działalność wydobywczą prowadzoną bez wymaganego prawnie zezwolenia na inwestycję, co jest zgodne z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Ponadto, podobnie jak dyrektywa w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, konwencja definiuje „szczególnie poważne przestępstwo” w przypadku spowodowania zniszczenia lub nieodwracalnych, rozległych i znacznych szkód lub długotrwałych, rozległych i znacznych szkód w ekosystemie o znacznych rozmiarach lub o znacznej wartości środowiskowej, w siedlisku na obszarze chronionym lub pod względem jakości powietrza, gleby lub wody.

Skreślono postanowienia pierwotnego projektu konwencji Rady Europy dotyczące zobowiązań państwa i należytej staranności, organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego, edukacji, udziału sektora prywatnego i mediów, oceny oświadczeń środowiskowych; nie zachowano ich w ostatecznym tekście konwencji.

Zmieniono postanowienia konwencji dotyczące działań zapobiegawczych i uświadamiających, szkolenia specjalistów i gromadzenia danych, dostosowując je

zasadniczo do odpowiednich przepisów dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku (np. art. 16 i 18 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku).

Zawarte w konwencji ogólne postanowienia związane z prawem karnym, dotyczące kwestii takich jak podżeganie do popełnienia przestępstwa, pomocnictwo w jego popełnieniu i usiłowanie popełnienia, jurysdykcja, odpowiedzialność osób prawnych, sankcje i środki, zabezpieczenie i konfiskata oraz okoliczności obciążające, są w dużej mierze dostosowane do odpowiednich przepisów dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Ponadto postanowienia te znajdują również odzwierciedlenie w innych instrumentach prawa karnego UE, takich jak dyrektywa (UE) 2024/1226 (dyrektywa w sprawie określenia przestępstw związanych z naruszeniem unijnych środków ograniczających i sankcji za takie naruszenia) lub dyrektywa (UE) 2017/1371 (dyrektywa w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii) oraz dyrektywa (UE) 2024/1260 (dyrektywa w sprawie odzyskiwania i konfiskaty mienia).

Odpowiedzialność osób prawnych określona w art. 34 konwencji jest w pełni zgodna z przepisami art. 6 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, ponieważ oba te akty podlegają tym samym warunkom i posługują się tymi samymi sformułowaniami. Również art. 33 konwencji, dotyczący jurysdykcji, jest zgodny z przepisami art. 12 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, ponieważ oba akty wskazują podobne obowiązkowe podstawy określania jurysdykcji, a postanowienie dotyczące roszczeń jurysdykcyjnych więcej niż jednej strony konwencji odpowiada treści i charakterowi przepisu dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku.

Postanowienia konwencji dotyczące sankcji wobec osób fizycznych zobowiązują strony do zapewnienia, aby przestępstwa określone w konwencji podlegały karze pozbawienia wolności (nie ustanawiają jednak szczegółowych minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego wymiaru kar pozbawienia wolności, jak ma to miejsce w dyrektywie w sprawie przestępstw przeciwko środowisku). Strony mogą również wprowadzać sankcje pieniężne. Postanowienia dotyczące kar dla osób fizycznych są zgodne z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, a także znajdują się w innych instrumentach prawa karnego UE, takich jak na przykład dyrektywa (UE) 2024/1226. W obu ramach prawnych przewidziano sankcje pieniężne dla osób prawnych, a także dodatkowe sankcje lub środki, takie jak zakaz prowadzenia działalności handlowej, wykluczenie z dostępu do finansowania publicznego, w tym procedur przetargowych, dotacji i koncesji oraz cofnięcie zezwoleń i upoważnień. Wszystkie rodzaje kar i środków przewidziane w konwencji ujęto również w dyrektywie w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, a także dostosowano do innych instrumentów prawa karnego UE, takich jak art. 9 dyrektywy (UE) 2017/1371 i art. 7 dyrektywy (UE) 2024/1226.

Ustanowione w odpowiednich ramach prawnych środki w postaci zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa przeciwko środowisku i korzyści pochodzących z przestępstw przeciwko środowisku uwzględniono w art. 35 ust. 3 konwencji oraz w art. 10 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Ponadto pojęcie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi i korzyści zawarte w art. 35 ust. 3 konwencji jest zgodne z dyrektywą (UE) 2024/1260 w sprawie odzyskiwania i konfiskaty mienia oraz rozporządzeniem (UE) 2018/1805 w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Podobne przepisy dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi i korzyści można również znaleźć w art. 10 dyrektywy (UE) 2024/1226 i art. 10 dyrektywy (UE) 2017/1371.

W obu ramach prawnych przewidziano okoliczności obciążające – odnosi się do nich art. 36 konwencji i art. 8 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Konwencja

określa te same okoliczności obciążające co dyrektywa w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, jednak w dyrektywie przyjęto szersze podejście, uwzględniając inne okoliczności obciążające, takie jak niszczenie dowodów lub zastraszanie świadków lub skarżących przez sprawcę. Ponadto okoliczności obciążające, o których mowa w art. 8 dyrektywy (UE) 2024/1226, niemal w pełni odzwierciedlają te okoliczności, które określono w konwencji.

W art. 39 konwencji oraz w art. 15 dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku podkreślono znaczenie, jakie prawa do udziału w postępowaniu mają dla osób posiadających wystarczający interes lub podnoszących naruszenie prawa, jak również dla organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska.

Dyrektywa w sprawie przestępstw przeciwko środowisku będzie miała zastosowanie do przestępstw przeciwko środowisku w Unii, natomiast konwencja ma szerszy zasięg geograficzny, obejmujący członków Rady Europy i znajdujące się na całym świecie państwa trzecie, które mogą stać się jej stronami. Konwencja stwarza zatem wyjątkową możliwość wspierania ochrony środowiska poza Unią w formie prawnie wiążącego traktatu międzynarodowego.

Zgodnie z wytycznymi negocjacyjnymi należy osiągnąć stan, w którym konwencja jest zgodna z dorobkiem prawnym Unii, co przyczynia się do realizacji celów unijnej polityki ochrony środowiska i w możliwie największym stopniu odzwierciedla zakres nowej dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Zastrzeżenie określające znaczenie i zakres terminów, o których mowa w art. 56 ust. 3 konwencji, jest narzędziem zapewniającym zgodność konwencji z dorobkiem prawnym Unii, w tym w szczególności z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku.

• **Spójność z innymi politykami Unii**

Konwencja jest w pełni spójna z innymi politykami UE, w związku z czym UE nie będzie musiała zmieniać swoich zasad, przepisów ani norm w żadnym obszarze podlegającym regulacji.

Konwencja ma również wspólne cele z innymi politykami i prawodawstwem Unii, które zmierzają do wdrożenia praw podstawowych zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

W szczególności zapisana w konwencji zasada niedyskryminacji jest w pełni zgodna z unijnym prawodawstwem dotyczącym niedyskryminacji i będzie wsparciem dla uwzględniania kwestii równości przy wdrażaniu konwencji.

Konwencja jest również zgodna z tytułem V części trzeciej TFUE, który przyznaje Unii Europejskiej kompetencje w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Oprócz dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku Unia Europejska przyjęła kompleksowy zestaw instrumentów prawnych w celu zwalczania przestępstw przeciwko środowisku i innych przestępstw. Część tych ram prawnych stanowią następujące instrumenty prawne:

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1673 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie zwalczania prania pieniędzy za pomocą środków prawnokarnych;
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii;
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1260 z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie odzyskiwania i konfiskaty mienia;

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1727 z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) oraz zastąpienia i uchylenia decyzji Rady 2002/187/WSiSW;
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW;
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW;
- decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Konwencja jest także spójna z dorobkiem prawnym Unii w zakresie ochrony danych, w tym z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych (RODO)⁽⁷⁾ i dyrektywą o ochronie danych w sprawach karnych⁽⁸⁾. Ponadto konwencja jest spójna z obszernym zbiorem unijnych przepisów z zakresu prawa ochrony środowiska, które obowiązują lub są obecnie poddawane rewizji, i które są objęte nową dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku jako instrumentem horyzontalnym. Unijne prawo ochrony środowiska i dyrektywa w sprawie przestępstw przeciwko środowisku oddziałują na siebie wzajemnie, ponieważ w definicji przestępstwa zawartej we wspomnianej dyrektywie wymaga się wystąpienia czynu bezprawnego, tj. naruszenia obowiązków określonych w unijnym prawie ochrony środowiska.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Wniosek dotyczący decyzji upoważniającej do podpisania konwencji w imieniu Unii przedkłada się Radzie zgodnie z art. 218 ust. 5 TFUE.

Art. 218 ust. 5 TFUE przewiduje decyzje „upoważniające do podpisania umowy”. Zważywszy, że celem wniosku jest uzyskanie upoważnienia do podpisania konwencji, proceduralną podstawę prawną stanowi art. 218 ust. 5 TFUE.

Materialna podstawa prawna zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu. Zgodnie z orzecnictwem, jeżeli analiza unijnego środka wykaże, że środek ten zmierza do realizacji dwóch celów lub ma dwa elementy składowe, i że jeden z tych celów lub elementów składowych można zidentyfikować jako główny lub dominujący, podczas gdy drugi jest jedynie pomocniczy, wówczas taki środek należy oprzeć na jednej podstawie prawnej, tj. na tej podstawie, która jest właściwa z racji głównego lub dominującego celu lub elementu składowego.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW.

Konwencja jest w dużej mierze zbieżna z dyrektywą w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Biorąc pod uwagę, że głównym celem konwencji jest ustanowienie norm minimalnych dotyczących definicji odpowiednich przestępstw, norm minimalnych dotyczących sankcji oraz norm minimalnych dotyczących innych środków do skutecznego zwalczania przestępstw przeciwko środowisku, podstawa prawna dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, tj. art. 83 ust. 2 TFUE, jest jednocześnie materialną podstawą prawną zawarcia konwencji.

• **Kompetencja Unii**

Charakter umów międzynarodowych („zawartych wyłącznie przez UE” lub „mieszanych”) zależy od kompetencji Unii w odniesieniu do konkretnego przedmiotu.

Art. 3 ust. 2 TFUE stanowi, że Unia ma wyłączną kompetencję „do zawierania umów międzynarodowych [...] w zakresie, w jakim ich zawarcie może wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres”. W szczególności Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że „[s]twierdzenie istnienia takiego ryzyka [wpłynięcia na zasady UE lub ich zmiany przez zobowiązania międzynarodowe] nie zakłada całkowitej zgodności między dziedziną, jaką obejmują zobowiązania międzynarodowe, a dziedziną, jaką obejmują uregulowania Unii”, ale że „zakres wspólnych zasad Unii może zostać naruszony lub zmieniony przez takie zobowiązania, jeżeli zobowiązania te należą do dziedziny, która jest już w znacznej mierze objęta takimi zasadami”⁽⁹⁾. W analizie charakteru kompetencji Unii należy uwzględnić obszary objęte przepisami UE i postanowieniami przewidywanego porozumienia, ich przewidywalny przyszły rozwój oraz charakter i treść tych przepisów i postanowień, co pozwoli ustalić, czy planowane porozumienie może skutkować podważeniem jednolitego i spójnego stosowania przepisów UE oraz prawidłowego funkcjonowania systemu, który ustanowiono na ich podstawie⁽¹⁰⁾.

Biorąc pod uwagę, że zakres konwencji pokrywa się w znacznym stopniu z zakresem dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku, zawarcie konwencji może wpływać na wspólne zasady unijne lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE.

Nowa konwencja ściśle odzwierciedla strukturę, charakter, treść i zakres dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Oba akty zawierają przepisy dotyczące celu i zakresu stosowania, terminologii i definicji, przestępstw, odpowiedzialności osób prawnych, jurysdykcji, sankcji i innych środków, okoliczności obciążających, praw procesowych i współpracy, środków zapobiegawczych i udziału społeczeństwa obywatelskiego. Ponadto podczas negocjacji z pierwotnego projektu konwencji zaproponowanego przez PC-ENV usunięto kilka postanowień, co doprowadziło do jeszcze ściślejszego dostosowania tekstu konwencji do dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku. Dla przykładu usunięte postanowienia dotyczyły obowiązków państwa i należytej staranności, organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego, edukacji, udziału sektora prywatnego i mediów, oceny twierdzeń dotyczących ekologiczności, bezprawnych połowów, utworzenia grupy ekspertów ds. ochrony środowiska i przeciwdziałania przestępstwom przeciwko środowisku, zaangażowania parlamentarnego w monitorowanie oraz ważności i przeglądu zastrzeżeń. W porównaniu z pierwotnym projektem wprowadzono również istotne zmiany w kilku postanowieniach, na przykład w definicji terminu „bezprawny” i szczególnie poważnego przestępstwa (wcześniej zwanego „ekobójstwem”); postanowienia te odzwierciedlają obecnie ściśle treść dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku.

⁽⁹⁾ Sprawa C-114/12 Komisja/Węgry, ECLI:EU:C:2014:2151, pkt 69 i 70.

⁽¹⁰⁾ Opinia 1/13 z dnia 14 października 2014 r., ECLI:EU:C:2014:2303, pkt 74.

Ponadto unijne przepisy dotyczące przestępstw przeciwko środowisku obowiązują od 2008 r., a biorąc pod uwagę rosnące znaczenie i wpływ przestępstw przeciwko środowisku, przepisy te nadal będą priorytetem i będą ewoluować na szczeblu Unii.

W związku z tym, ponieważ konwencja wchodzi w zakres dziedziny objętej w dużej mierze wspólnymi zasadami UE, Unia powinna mieć wyłączną kompetencję zewnętrzną do podpisania konwencji w imieniu Unii jako umowy zawartej „wyłącznie przez UE”.

Konwencja stanowi, że jest otwarta do podpisu dla Unii Europejskiej (art. 53 ust. 1). Konwencja zawiera również postanowienia dotyczące zastrzeżeń, które pozwalają na złożenie oświadczenia w celu sprecyzowania zakresu pojęcia „bezprawny” oraz pojęć „prawo krajowe”, „przepisy krajowe”, „chronione” i „wymóg” użytych w konwencji w definicjach niektórych przestępstw.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Nie dotyczy.

- **Proporcjonalność**

Konwencja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów polityki w zakresie skutecznego zwalczania przestępstw przeciwko środowisku, a zatem jest zgodna z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE. Unia wykonywała już wewnętrzne kompetencje w tym zakresie poprzez przyjęcie dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku.

Względy mające zastosowanie do dyrektywy w sprawie przestępstw przeciwko środowisku mają również zastosowanie do konwencji, ponieważ wpływ przestępstw przeciwko środowisku i znaczenie ochrony środowiska mają charakter transgraniczny i wymagają podejścia międzynarodowego. W konwencji zakres przestępstw określono w ten sposób, że obejmuje on wszystkie odpowiednie czyny, ograniczając się jednak do tego, co jest konieczne i proporcjonalne. Zarówno przestępstwa, jak i sankcje przewidziane w konwencji ograniczają się do poważnych naruszeń prawa ochrony środowiska, a tym samym są zgodne z zasadą proporcjonalności.

- **Wybór instrumentu**

Art. 218 ust. 5 TFUE stanowi, że Komisja lub Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa przedkładaają wnioski Radzie, która przyjmuje decyzję upoważniającą do podpisania umowy międzynarodowej. Biorąc pod uwagę przedmiot planowanego porozumienia, Komisja powinna przedstawić odpowiedni wniosek.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja Europejska nie przeprowadziła szczegółowych konsultacji z zainteresowanymi stronami w sprawie tego wniosku.

Opracowanie konwencji było efektem wspólnych starań Komitetu Ekspertów Rady Europy ds. ochrony środowiska poprzez prawo karne, z udziałem państw członkowskich Rady Europy, a także państw obserwatorów, w tym Stolicy Apostolskiej.

Zgodnie z zobowiązaniem Rady Europy do współpracy z różnymi zainteresowanymi stronami opracowanie konwencji obejmowało również wkład przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i innych organizacji międzynarodowych, w tym Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP), Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC), globalnej inicjatywy na rzecz położenia kresu przestępstwom przeciwko dzikiej przyrodzie (EWC) oraz organizacji Wild Legal i Wildlife Justice Commission.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Stanowiska negocjacyjne Unii dotyczące konwencji zostały przygotowane w porozumieniu z Grupą Roboczą ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (COPEN) Rady.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Konwencja ma na celu poprawę stanu środowiska, ponieważ podlega art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”), a zatem również służy dobru obywateli, wpływając korzystnie na prawo do życia (art. 2 Karty), prawo do integralności fizycznej (art. 3), opiekę nad dziećmi i ich dobro (art. 24), prawo do zdrowych warunków pracy (art. 31) oraz prawo dostępu do profilaktycznej opieki zdrowotnej (art. 35).

Konwencja zapewnia konieczność i proporcjonalność wszelkich ingerencji w ochronę danych osobowych poprzez zagwarantowanie stosowania odpowiednich zabezpieczeń w zakresie ochrony danych w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych na mocy art. 42 konwencji, zgodnie z mającym zastosowanie prawodawstwem i umowami międzynarodowymi.

Konwencja dotyczy praw podstawowych w następujących obszarach:

- wolność prowadzenia działalności gospodarczej poprzez ustanowienie odpowiedzialności osób prawnych, w art. 34 oraz jasne określenie, w jakich przypadkach osoba prawna zostanie pociągnięta do odpowiedzialności za przestępstwa przeciwko środowisku, a także ustanowienie w art. 35 ust. 2, sankcji wobec osób prawnych, które to sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, co pozwoli zapewnić konieczność i proporcjonalność wszelkiej ingerencji w wolność prowadzenia działalności gospodarczej,
- zasady legalności i proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary (art. 49 Karty), w art. 35, poprzez określenie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających środków uwzględniających wagę przestępstwa, a także poprzez określenie przypadków szczególnie poważnego przestępstwa w art. 31 i okoliczności obciążających w art. 36,
- zakaz ponownego sądzenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (art. 50 Karty – *ne bis in idem*), w art. 37, poprzez przewidzenie możliwości uwzględnienia prawomocnych wyroków wydanych przez inną stronę,

i powinna być wdrażana i stosowana przez strony z należyтым poszanowaniem tych praw.

4. WPLYW NA BUDŻET

Konwencja przewiduje wkłady finansowe państw trzecich niebędących członkami na rzecz działań Komitetu Stron. Wszyscy członkowie Rady Europy wniosą wkład z budżetu regularnego Rady Europy zgodnie ze Statutem Rady Europy, natomiast strony, które nie są członkami, wniosą wkłady pozabudżetowe. Składkę strony niebędącej członkiem Rady Europy ustala wspólnie Komitet Ministrów i strona niebędąca członkiem Rady Europy.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Konwencja przewiduje mechanizm monitorowania, w ramach którego złożony z przedstawicieli stron Komitet Stron będzie monitorował wdrażanie konwencji. Ułatwi on również gromadzenie, analizę i wymianę informacji, doświadczeń i dobrych praktyk między stronami, a w stosownych przypadkach ułatwi także skuteczne stosowanie i wdrażanie konwencji oraz wyrażanie opinii na temat wszelkich kwestii dotyczących jej stosowania.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Art. 1 wyjaśnia cel konwencji.

Art. 2 określa zakres konwencji.

Art. 3 zawiera definicje ważnych terminów stosowanych w konwencji.

Art. 4 stanowi o stosowaniu zasady niedyskryminacji w odniesieniu do konwencji.

Art. 5 przewiduje kompleksową i skoordynowaną politykę stron konwencji.

Art. 6 przewiduje opracowanie i publikację strategii krajowej.

Art. 7 stanowi, że strony przydzielają zasoby finansowe i ludzkie.

Art. 8 przewiduje szkolenie specjalistów przez strony.

Art. 9 określa zakres gromadzenia danych i badań.

Art. 10 określa ogólne obowiązki wynikające z konwencji w zakresie przyjmowania niezbędnych środków ustawodawczych lub innych środków służących zapobieganiu przestępstwom określonym w konwencji.

Art. 11 przewiduje środki mające na celu zwiększanie świadomości.

Art. 12 określa przestępstwa związane z bezprawnym zanieczyszczeniem.

Art. 13 określa przestępstwa związane z wprowadzaniem do obrotu produktów naruszających wymogi dotyczące ochrony środowiska.

Art. 14 określa przestępstwa związane z substancjami chemicznymi.

Art. 15 określa przestępstwa związane z materiałami lub substancjami promieniotwórczymi.

Art. 16 określa przestępstwa związane z rtęcią.

Art. 17 określa przestępstwa związane z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.

Art. 18 określa przestępstwa związane z fluorowanymi gazami cieplarnianymi.

Art. 19 określa przestępstwa związane z bezprawnym zbieraniem, przetwarzaniem, transportem, odzyskiem, unieszkodliwianiem lub przemieszczaniem odpadów.

Art. 20 określa przestępstwa związane z bezprawną eksploatacją lub bezprawnym zamknięciem instalacji w związku z działalnością niebezpieczną.

Art. 21 określa przestępstwa związane z bezprawną eksploatacją lub bezprawnym zamknięciem instalacji związanej z substancjami niebezpiecznymi.

Art. 22 określa przestępstwa związane z bezprawnym recyklingiem statków.

Art. 23 określa przestępstwa związane ze zrzutami substancji zanieczyszczających ze statków.

Art. 24 określa przestępstwa związane z bezprawnym poborem wód powierzchniowych lub podziemnych.

Art. 25 określa przestępstwa związane z handlem bezprawnie pozyskanym drewnem.

Art. 26 określa przestępstwa związane z bezprawnym wydobywaniem kopalin.

Art. 27 określa przestępstwa związane z bezprawnym zabijaniem, niszczeniem, pozyskiwaniem i posiadaniem chronionej dzikiej fauny lub flory.

Art. 28 określa przestępstwa związane z bezprawnym handlem chronioną dziką fauną i florą.

Art. 29 określa przestępstwa związane z bezprawnym pogarszaniem stanu siedlisk na obszarze chronionym.

Art. 30 określa przestępstwa związane z inwazyjnymi gatunkami obcymi.

Art. 31 określa, co należy uznać za szczególnie poważne przestępstwo.

Art. 32 dotyczy podżegania do popełnienia przestępstwa, pomocnictwa w jego popełnieniu oraz usiłowania jego popełnienia.

Art. 33 stanowi, w jakich przypadkach strony ustanawiają swoją jurysdykcję w odniesieniu do konwencji.

Art. 34 przewiduje odpowiedzialność osób prawnych.

Art. 35 przewiduje sankcje i środki.

Art. 36 dotyczy okoliczności obciążających.

Art. 37 przewiduje możliwość uwzględnienia poprzednich wyroków wydanych przez inną stronę.

Art. 38 dotyczy wszczęcia i kontynuacji postępowania.

Art. 39 wyszczególnia przypadki, w których strony powinny rozważyć przyznanie osobom i organizacjom pozarządowym praw do udziału w postępowaniu.

Art. 40 dotyczy współpracy międzynarodowej w sprawach karnych.

Art. 41 ustanawia możliwość przekazywania informacji między stronami bez uprzedniego wniosku.

Art. 42 stanowi, że należy przestrzegać zasad ochrony danych określonych w mających zastosowanie przepisach i umowach międzynarodowych regulujących ochronę danych osobowych.

Art. 43 określa pozycję ofiar w postępowaniach przygotowawczych i karnych.

Art. 44 przewiduje ochronę świadków na mocy konwencji.

Art. 45 przewiduje ochronę osób, które zgłaszają przestępstwa lub współpracują z wymiarem sprawiedliwości na mocy konwencji.

Art. 46 określa skład Komitetu Stron i jego procedury wewnętrzne.

Art. 47 zawiera wykaz innych przedstawicieli, których powołuje się lub można powołać do Komitetu Stron.

Art. 48 wyszczególnia funkcje Komitetu Stron.

Art. 49 dotyczy związku z innymi źródłami prawa międzynarodowego.

Art. 50 dotyczy zmian w konwencji.

Art. 51 określa skutki konwencji.

Art. 52 reguluje mechanizm rozstrzygania sporów dotyczących konwencji.

Art. 53 dotyczy podpisania i wejścia w życie konwencji.

Art. 54 dotyczy przystąpienia do konwencji.

Art. 55 dotyczy terytorialnego zakresu stosowania konwencji.

Art. 56 przewiduje możliwość zastrzeżeń do niektórych postanowień konwencji, w szczególności możliwość określenia przez organizacje integracji regionalnej zakresu niektórych pojęć w konwencji w oparciu o ich zharmonizowane prawo.

Art. 57 przewiduje wypowiedzenie konwencji.

Art. 58 określa przypadki, w których Sekretarz Generalny Rady Europy dokonuje powiadomienia.

- **Podpisanie i tekst konwencji**

Tekst konwencji przedkłada się Radzie wraz z niniejszym wnioskiem.

Tekst zastrzeżenia przedkłada się wraz z niniejszym wnioskiem.

Zgodnie z Traktatami do Komisji należy zapewnienie podpisania konwencji, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.

Wniosek

DECYZJA RADY**w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, konwencji Rady Europy o ochronie środowiska poprzez prawo karne**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 2 w związku z jego art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 28 września 2023 r. Rada upoważniła Komisję do uczestnictwa w imieniu Unii w negocjacjach dotyczących konwencji Rady Europy o ochronie środowiska poprzez prawo karne (zwanej dalej „konwencją”) ⁽¹⁾.
- (2) Konwencja została przyjęta przez Komitet Ministrów Rady Europy w dniu [...] r. i ma zostać otwarta do podpisu w dniu [...].
- (3) Art. 53 konwencji stanowi, że konwencja jest otwarta do podpisu przez Unię Europejską.
- (4) Konwencja zawiera postanowienia dotyczące jej celu i zakresu, definicji prawnych i terminologii, przestępstw, odpowiedzialności osób prawnych, sankcji i innych środków, okoliczności obciążających i łagodzących, praw procesowych i współpracy, środków zapobiegawczych i udziału społeczeństwa obywatelskiego w odniesieniu do przestępstw przeciwko środowisku.
- (5) W dniu 11 kwietnia 2024 r. Parlament Europejski i Rada przyjęli, na podstawie art. 83 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1203 ⁽²⁾, która jest w dużej mierze zgodna z konwencją.
- (6) Biorąc pod uwagę, że zakres i postanowienia materialne konwencji pokrywają się w znacznym stopniu z dyrektywą (UE) 2024/1203, zawarcie konwencji może wpływać na wspólne zasady unijne lub zmienić ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Unia posiada zatem wyłączną kompetencję zewnętrzną do podpisania Konwencji.
- (7) Aby zapewnić zgodność między konwencją a dyrektywą (UE) 2024/1203, Unia powinna skorzystać z przewidzianej w art. 56 ust. 3 konwencji możliwości

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/2170 z dnia 28 września 2023 r. w sprawie upoważnienia Komisji Europejskiej do udziału w imieniu Unii Europejskiej w negocjacjach dotyczących konwencji Rady Europy zastępującej Konwencję o ochronie środowiska poprzez prawo karne z 1998 r. (ETS nr 172) (Dz.U. L, 2023/2170, 16.10.202, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/2170/oj>).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1203 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne i zastępująca dyrektywy 2008/99/WE i 2009/123/WE (Dz.U. L, 2024/1203, 30.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1203/oj>).

sprecyzowania w drodze zastrzeżenia zakresu terminu „bezprawny” i innych pojęć stosowanych do celów definiowania przestępstw na podstawie konwencji.

- (8) Należy zatem podpisać konwencję w imieniu Unii i zatwierdzić zastrzeżenie.
- (9) [Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła [pismem z dnia...], o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji] lub [zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.]
- (10) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,
- (11) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725³ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który w dniu XXXX wydał swoją opinię⁴,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym udziela się upoważnienia do podpisania w imieniu Unii konwencji Rady Europy o ochronie środowiska poprzez prawo karne, z zastrzeżeniem jej zawarcia ⁽⁵⁾.

Artykuł 2

Niniejszym zatwierdza się zastrzeżenie ⁽⁶⁾.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem [...] r.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁽⁴⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽⁵⁾ Tekst Konwencji zostanie opublikowany wraz z decyzją w sprawie jej zawarcia.

⁽⁶⁾ Zastrzeżenie zostało opublikowane w Dz.U. L, [...].